

Monica Migliorino Miller, *Abandoned: The Untold Story of the Abortion Wars*, Charlotte, NC: Saint Benedict Press 2012, pp. 298.

This book contains a color photograph of a little boy or, rather, what was a little boy. Actually, it contains a head, which is missing one eyeball. Behind the head is a beautifully formed right foot, five toes clearly evident. To the left of the head is what remains of a left leg, cut off at the mid-thigh point. Beneath it, in the middle of blood, stick out five little fingers.

This is what abortion means. This little boy died at five months of pregnancy in Chicago on March 14, 1987.

Today, he would be a young man of 25, maybe with a child of his own. Instead, he lies in a grave in Evergreen Park, Illinois.

Abandoned is not a book for the squeamish. Part biography, part narrative, it is the reflections of Dr. Monica Migliorino Miller's pro-life activism. Its greatest value is to describe, without anesthesia, the ugly underside of abortion that advocates of this prenatal death penalty do not want you to hear. It deserves translation into Polish.

In 2013, the United States will mark forty years of abortion-on-demand. Those four decades have led to over 56,000,000 abortions. That is equal to the population of 26 American states. Or America's 80 biggest cities. Or killing almost every man, woman and child in California and New York.

So what happens to 56 million bodies? In Chicago, Miller found them in the trash containers behind an abortion "clinic". In Northbrook, Illinois, she found them stacked in boxes on the loading dock of a "pathology lab". Here is how she described that grotesque scene:

"I could see dozens and dozens of boxes strewn haphazardly about the dock. When we reached the loading dock, I knelt by a stack of boxes. Pulling back the flaps of one, I saw that it was filled to the top with the bodies of aborted babies. There were literally hundreds of them. Each box was similarly filled with fetal remains. I was struck by the realization that all of these fetal children had been alive only a few short days ago. Now they lay dead and abandoned, cut from their mothers' wombs, cut from the human race: corpses of fetal bodies stacked on a loading dock inside an industrial park in boxes marked 'for disposal'" (p. 161).

If this sounds inhumane, consider how abortion clinics in Milwaukee discarded their bodies: they sent them to a local animal cemetery to be cremated. “Because the bodies were wet with blood and formalin the usual heat level in the crematory needed to be raised to achieve incineration. To aid the burning process, dry and brittle animal carcasses were placed in the bottom of the crematory to serve as kindling. The bodies of aborted babies were placed on a shelf above the dead animals. [W]hen the temperature rose to a certain degree, the specimen bags burnt and melted, causing the blood of the aborted to drip onto the animals below. In this process there was a certain reduction of one into the other. The crematory rendered all the ashes the same” (p. 168).

Miller describes many other aspects of her pro-life activism. She intervened in a case where a woman was demanding that a court allow her to provide substituted consent for her retarded daughter in order to compel the girl to have an abortion. While her attorneys were most interested in defending the “right” to abortion, and the guardian for the retarded woman seemed most focused on preparing a good case for appeal, nobody seemed really interested in helping this girl and saving her baby [...] until Monica came along. Thanks to her help, that pregnancy did not end in abortion, and “Five months [later] Peaches delivered a healthy, five-pound baby boy. As I gazed at the baby, I felt embedded in the hand of God. The tiny newborn was enveloped in peaceful sleep – unaware that the world had judged he should never have been born” (p. 94).

She participated in demonstrations outside abortion clinics, trying to counsel women out of entering to exterminate their babies ... only to be attacked once by a woman who called herself a nun who worked for the clinic. She took part in sit-ins inside abortion clinics, for which she was arrested and served almost a year in jail. She describes an attempt to blockade an abortionist doctor from what some euphemistically called “going to work” – Dr. Aleksander Jakubowski in Chicago (pp. 239-245).

One might not agree with everything Miller did. One might at first even find some of her actions weird. But among the corporal works of mercy is burying the dead, and perhaps that mission is most needed today when the dead are not even considered to have ever been alive. Milwaukee pro-life activists organized a burial for the bodies of babies retrieved from local abortion clinics – enough corpses to fill six coffins. Consider this reaction by a policeman to a bystander who, stopping and observing the size of the funeral and the hearses, “asked one of the police escorts, ‘Who died?’ The policeman shook his head and answered, ‘No one’” (p. 189).

I have visited concentration camps in Majdanek, Oświęcim, and Dachau. There is something about Dachau that repels me. Perhaps because the Germans have so cleaned up the place, made it so antiseptically sterile, it really doesn't seem like that bad of a place. You would never think that in Lublin or Kraków, looking at the mounds of glasses, clothes, human hair, and ashes.

Something of the same can be said about the contemporary debate on abortion. It has been turned into an abstraction, a theory, a competition of “interests”, in which the central question – that a concrete human being, like the little boy

described above, dies – gets lost in the background. Monica Miller does not let that central question get lost [...] and that is what makes this book unique and valuable.

David Yves Braun

Leon S z o t, *Znaczenie wsparcia społecznego w pozytywnej readaptacji osób wchodzących w konflikt z prawem. Studium z pracy socjalnej*, Lublin: Wydawnictwo KUL 2011, ss. 220.

Temat studium wpisuje się w publiczną dyskusję na temat kary pozbawienia wolności za popełniane przestępstwa i resocjalizacji osób, które dopuściły się czynów, będących zanegowaniem prawa karnego. Dyskusję tę prowadzi się w kręgach polityków oraz na łamach środków społecznego przekazu. Zagadnienia odnoszące się do wymiaru kary, podejmowane przez zespoły badawcze w ramach realizowanych projektów, są też wyzwaniem dla współczesnego duszpasterstwa. Problematyka ta dotyczy osób pracujących w obszarze pracy socjalnej, jest też swego rodzaju przewodnikiem dla osób mających bezpośredni kontakt z osobami przebywającymi w zakładach karnych. Wydaje się, że studium adresowane jest do wszystkich wymienionych podmiotów. Zarówno osoby fizyczne, grupy społeczne, jak i instytucje mogą okazać wsparcie osobom, które weszły w konflikt z prawem, a tym samym przyczynić się do odwrócenia panującego w społecznościach trendu, a mianowicie stygmatyzacji społecznej. Jest to niewątpliwą wartością analizowanej tutaj książki.

Pytanie badawcze, które stawia autor: jakie istnieją związki między doświadczonym wsparciem społecznym a adaptacją osób wchodzących w konflikt z prawem, dotyczy jednej z podstawowych sfer, która ulega zaburzeniu w wyniku popełnienia przestępstwa, a mianowicie sfery społecznej, dotyczącej relacji jednostki z innymi osobami. Odpowiedź na to pytanie, zawarta w tym studium o charakterze teoretycznym i empirycznym jednocześnie, stanowi kompendium wiedzy i doświadczeń autora, analizy i syntezy dostępnej literatury w językach polskim i obcych oraz wyników badań w analizowanym zakresie. Rozdział pierwszy ukazuje związki między zachowaniem antyspołecznym, jakim jest przestępstwo, a reakcją na nie, czyli karą kryminalną. Drugi rozdział przedstawia mechanizmy, które decydują o procesie przystosowania człowieka do różnych warunków życiowych (wśród nich mechanizm homeostazy i stresu). Trzeci rozdział został poświęcony podmiotowym uwarunkowaniom pozytywnej readaptacji przestępców. W tym kontekście autor zwrócił uwagę na czynniki konstytuujące osobowościową odporność na stres, dojrzałość emocjonalną oraz na istnienie prospołecznych standardów wewnętrznych. Czwarty rozdział charakteryzuje procesy społeczne, od których zależy powodzenie przystosowania byłych więźniów. Studium uwzględnia w tym obszarze procesy: resocjalizacji, umacniania